

Sygn. akt III USK 377/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania S. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

o rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od skarżącego S. W. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 10 grudnia 2020 r. oddalił apelację wnioskodawcy S. W. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 13 grudnia 2018 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 21 października 2015 r., odmawiającej mu prawa do renty wobec niestwierdzenia niezdolności do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym w orzecznictwie Sądu

Apelacyjnego w (...), polegające na potrzebie rozstrzygnięcia - z uwagi na dwojaki sposób rozstrzygania przez sądy powszechne, w tym Sąd Apelacyjny w (...), niżej wymienionych kwestii związanych z różną wykładnią art. 12 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - i tym samym niewłaściwym jego stosowaniem, a określającego częściową niezdolność do pracy jako utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji - a mianowicie:

1. czy częściową niezdolność do pracy przez ubezpieczonego z przyczyn zdrowotnych należy odnosić do utraty przez Niego możliwości pracy w wyuczonym i wykonywanym przez wiele lat zawodzie zgodnie z rodzajem i poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych,
2. czy też zdolność do pracy ubezpieczonego oceniana winna być jedynie poprzez pryzmat jego stanu zdrowia odnoszony tylko do rodzaju wykonywanej aktualnie pracy, w tym pracy nie wymagającej specjalnych kwalifikacji, której wykonywania podjął się ubezpieczony wskutek utraty zdrowia potrzebnego do wykonywania dotychczasowego zawodu?

przy jednoczesnym spełnieniu w obu w/w przypadkach pozostałych przesłanek przez ubezpieczonego do uzyskania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy?

W uzasadnieniu wniosku podano co następuje:

1. „Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego obejmującego wykładnię przepisu art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2021 r. poz. 291) celem jego prawidłowego stosowania w orzecznictwie sądów powszechnych w zakresie dotyczącym sposobu odnoszenia znacznej utraty zdrowia do zdolności do pracy osoby ubiegającej się o rentę z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy poprzez odniesienie stanu zdrowia ubezpieczonego do posiadanych przez ubezpieczonego rzeczywistych kwalifikacji zawodowych, a nie „deklarowanych”, w tym poprzez sytuacyjne świadczenie pracy przez ubezpieczonego, który nie ma się jak utrzymać, a nie ma przez wiele lat przyznanego prawa do renty, co czyni ubezpieczenia rentowe iluzorycznymi,

a czego dowodzi toczące się od ponad 6 lat postępowanie w niniejszej sprawie.

2. Zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia jest kwestia, czy utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji należy odnosić do zawodu/pracy, do którego/której osoba ubiegająca się o rentę posiadała formalne kwalifikacje i wykonywała go przez wiele lat i zaprzestała jego wykonywania z powodu stanu zdrowia uniemożliwiającego dalsze jej wykonywanie, o które to okoliczności oparła swój wniosek o przyznanie renty, czy też należy tę zdolność odnosić do pracy aktualnie wykonywanej, w tym nie wymagającej żadnych specjalnych kwalifikacji, a której wykonywania ubezpieczony podjął się na skutek utraty zdrowia do wykonywania dotychczasowego zawodu.
3. Znaczna część doktryny zajmująca się problematyką niezdolności do pracy na gruncie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjmuje, że utrata zdolności do pracy dotyczy kwalifikacji i zawodu, których osoba ubiegająca się o rentę zmuszona jest zaprzestać wykonywać z uwagi na stan zdrowia a przyznanie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy *„ma zapobiegać sytuacjom, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, wobec braku środków do życia”*. (M. Bartnicki, B. Suchacki [w:] *Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [w:] Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz do trzech ustaw emerytalnych, wyd. 1, red. K. Antonów, LEX/el. 2019, art. 12).*
4. Inna część doktryny zaś przyjmuje wprost, iż o częściowej niezdolności do pracy decyduje ocena, czy i w jakim zakresie występujące schorzenia wpływają na utratę zdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami oraz czy osoba ubiegająca się o rentę jest zdolna do podjęcia innej pracy w ramach swoich kwalifikacji. Por. K. Kwapisz [w:] *Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2013, art. 12.*

5. Mimo że to zagadnienie było przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, to rozbieżna praktyka sądów powszechnych wymaga ostatecznego rozstrzygnięcia tej kwestii przez Sąd Najwyższy, chociażby z uwagi na odmienne od w/w dominującego stanowiska doktryny i od niżej powołanego orzecznictwa Sądu Najwyższego i niektórych orzeczeń sądów powszechnych - stanowiska, w tym zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), co powoduje istotne rozbieżności w orzecznictwie sądów, w tym w Sądzie Apelacyjnym w (...) w odniesieniu do nieuprawnionej wykładni - zdaniem Odwołującego się - skutków „nabycia” przez ubezpieczonego rzekomo nowych kwalifikacji zawodowych.
6. Zdaniem Odwołującego się należy podzielić pogląd wyrażany przez znaczną część doktryny uznający, że częściowa utrata zdolności do pracy odnosi się do kwalifikacji, które osoba ubiegająca się o rentę posiadała i zgodnie z nimi wykonywała zawód przez wiele lat, w przypadku Odwołującego się przez prawie całe Jego życie zawodowe od ukończenia szkoły w 1975 r., i wykonywania którego zaprzestała z powodu wystąpienia u niej schorzeń uniemożliwiających dalsze wykonywanie dotychczasowego zawodu i o te okoliczności oparła wniosek o rentę oraz że niewłaściwym jest odnoszenie częściowej utraty zdolności do pracy aktualnie wykonywanej, nie wymagającej żadnych kwalifikacji, której wykonywania się osoba ubezpieczona podjęła się na skutek utraty zdrowia do wykonywania dotychczasowego zawodu.
7. Zdaniem Odwołującego się stanowisko wyrażone przez Sąd II instancji jest całkowicie sprzeczne z samą istotą i funkcją uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Jest ono również sprzeczne z innym wyrokiem tegoż Sądu, w którego składzie orzekającym brała udział ta sama osoba jako Przewodniczący (Sprawozdawca). Jest to wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 października 2017 r. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt III AUa (...). W jego uzasadnieniu stwierdzono wprost, że cyt. *„Zachowanie zdolności do pracy na*

stanowiskach niżej kwalifikowanych nie stoi na przeszkodzie w przyznaniu renty”.

W zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny odniósł się wyłącznie do pracy aktualnie wykonywanej przez Odwołującego się i oparł go /obok opinii biegłego z zakresu medycyny pracy/ o drugą opinię tego samego biegłego ortopedy wydaną niewątpliwie pod wpływem opinii lekarskiej Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS z 3.08.2018 r. (k.-164) zarzucającej brak uwzględnienia aktualnie wykonywanej przez Odwołującego się pracy dozorca, pracownika ochrony i nabycie rzekomo nowych umiejętności i zawodu, gdyż pierwotnie biegły ortopeda oceniając ogólny stan zdrowia Odwołującego się stwierdził w swej opinii z 30.04.2018 r., (k.-177), że Odwołujący się jest niezdolny częściowo do pracy i jest to niezdolność stała istniejąca w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa do renty”.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Metodycznie niezasadnie ujmuje w koniunkcji istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów, gdyż pierwsza i druga podstawa przedsądu różnią się ze względu na przedmioty zainteresowania oraz funkcje. Ustawodawca wyraźnie rozróżnia pierwszą i drugą podstawę przedsądu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wspólnym mianownikiem jest to, że obie mają charakter uniwersalny, gdyż dotyczą istotnego zagadnienia prawnego albo kwalifikowanej potrzeby wykładni przepisów, lecz nie oceny zastosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (w indywidualnej) sprawie, co należy do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się i nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przedstawione we wniosku pytania wraz z ich uzasadnieniem nie składają się na istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie mają takiej rangi, z tej przyczyny, że odpowiedź sprowadza się do zwykłej wykładni

prawa. Oznacza to również, że nie spełnia się druga podstawa przedsądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jako że warunkuje ją dopiero wskazanie i wykazanie kwalifikowanej potrzeby wykładni przepisu, czego brak jest we wniosku i w jego uzasadnieniu.

W sprawie nie decyduje zgłoszona rozbieżność w orzecznictwie Sądu powszechnego bowiem nie stwierdza się rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego na tle wykładni art. 12 ust. 3 ustawy o emerytach i rentach co do pojęcia częściowej niezdolności do pracy u osoby, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy podjąłby uchwałę składzie powiększonym dla ujenolicenia orzecznictwa. Jest wiele orzeczeń, co nie wynika ze skomplikowania regulacji, lecz z różnych stanów faktycznych, do których stosuje się przepisy o prawie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Podejmowane rozstrzygnięcia nie wykraczają poza granice wykładni. Prawne (a nie potoczne) pojęcie niezdolności do pracy jako regulacja generalna (normatywna) obejmuje różne stany faktyczne, dlatego należy uwzględnić, że ustawa nie definiuje wprost częściowej niezdolności do pracy. Ustalenia i oceny co do utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji pozostawia lekarzowi orzecznikowi, komisji lekarskiej na etapie przed organem rentowym a w przypadku dalszego sporu biegłym sądowym w postępowaniu odwoławczym a ostatecznie sądowi ubezpieczeń społecznych.

Postawione we wniosku pytania nie są nowe. W odpowiedzi należy zwrócić uwagę na zmianę regulacji wynikającą z odejścia od III grupy inwalidów i przestanie obecnie na częściowej i całkowitej niezdolności do pracy. Według poprzedniej ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 z późn. zm.) do III grupy inwalidów zaliczano osobę częściowo niezdolną do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia, jeżeli osoba ta zachowała zdolność do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia w zmniejszonym zakresie (art. 24 ust. 2 pkt 1). Obecne pojęcie częściowej niezdolności do pracy - które od 1 września 1997 r. (jeszcze w ustawie z 14 grudnia 1982 r.) zastąpiło III grupę inwalidów - w swoim założeniu nie wyklucza zdolności do pracy w zmniejszonym zakresie, bowiem przepis stanowi o utracie w znacznym

a nie w całkowitym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Znaczenie ma tu zatem odejście od "dotychczasowego zatrudnienia" i przejście do kategorii "pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Nie można jednak nie zauważyć, że pojęcia kwalifikacji nie zawęża się tu do kwalifikacji zawodowych, czyli tylko formalnych, co uprawniałoby stwierdzenie, że chodzi również o kwalifikacje rzeczywiste. Posiadane kwalifikacje są więc pojęciem szerszym niż tylko wynikające z rodzaju ukończonej szkoły i z poziomu wykształcenia, gdyż również określałoby je zdobyte doświadczenie zawodowe. Inaczej mówiąc, nie jest uprawnione zawężenie oceny zdolności do pracy tylko do określonego stanowiska pracy czy zatrudnienia, gdyż wyznacza ją szerszy zakres pojęcia posiadanych kwalifikacji. Oznaczać to może, że pracownik który pracował fizycznie jako murarz, który z przyczyn zdrowotnych nie pracuje lub nie może pracować na takim stanowisku, może być uznany za zdolnego do pracy, gdy może wykonywać inną pracę i pozwalają mu na to dotychczasowe lub nabyte dodatkowo kwalifikacje, nie tylko formalne ale także faktyczne, w takiej sytuacji kwalifikacje określa poziom i rodzaj wykształcenia oraz zdobyte doświadczenie zawodowe. Powstaje też dalsze zagadnienie czy ta inna praca może być jakąkolwiek pracą. Chodzi więc o to, jaki zakres ochrony ubezpieczeniowej zapewnia renta w sytuacji, gdy ubezpieczony utracił zdrowotną zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, a zachował zdolność do pracy, która nie odpowiada poziomowi jego kwalifikacji. Odpowiedź musi tu być negatywna, w tym znaczeniu, że nie każde zatrudnienie podejmowane przez ubezpieczonego, który z przyczyn zdrowotnych nie jest zdolny do dotychczasowej pracy, może być uznane za inną pracę eliminującą ocenę o braku niezdolności do pracy. Trzeba stwierdzić, że nadal znaczenie ma poziom posiadanych kwalifikacji, który wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy, a podejmuje lub jest zdolny do pracy niżej kwalifikowanej. Sama też konstrukcja częściowej niezdolności do pracy potwierdza, że nie chodzi tu o jakąkolwiek pracę. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym

stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Ubezpieczony, który jest częściowo niezdolny do pracy może być jednocześnie z samej definicji zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w nieznacznym stopniu. Tak samo gdy ubezpieczony wykonuje pracę, która nie jest zgodna z posiadanymi kwalifikacjami, a już na pewno gdy jest pracą poniżej poziomu posiadanych kwalifikacji. Aktualny jest pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 695/98). Jednakże trzeba jeszcze zauważyć, że w definicji niezdolności do pracy z art. 12 ust. 1 ustawy chodzi o koniunkcję niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i sytuacji, w której nie ma rokowań co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Celowość przekwalifikowania zawodowego według art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy nie odnosi się jednak do jakiegokolwiek stanowiska pracy ale do takiego, które uwzględnia rodzaj i charakter dotychczasowej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego.

Taki kierunek wykładni potwierdza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wśród wielu można wskazać kilka istotnych w tej sprawie orzeczeń, które reprezentują następujące tezy:

Utrata zdolności wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami oznacza niezdolność do wykonywania pracy, do której pracownik ma kwalifikacje mimo zachowania zdolności do wykonywania pracy niewymagającej takich kwalifikacji. W przepisie art. 12 ust. 3 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych użyte jest określenie "pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji", co nie jest równoznaczne z pracą na dotychczasowym stanowisku. Przeciwwskazania zdrowotne do pracy na ostatnio zajmowanym stanowisku nie są podstawą do uznania osoby ubiegającej się o rentę za niezdolną do pracy, jeżeli pracę zgodną z kwalifikacjami może wykonywać bez ograniczeń na innych stanowiskach pracy (wyrok z 15 listopada 2007 r., I UK 154/07).

Przeciwwskazania zdrowotne (choroba zawodowa) do wykonywania pracy pod ziemią przez górnika nie przesądzają o jego niezdolności do pracy, gdy

zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami jest zdolny do innej pracy na powierzchni, nawet poza górnictwem (wyrok z 6 maja 2008 r., I UK 359/07).

Pojęcie kwalifikacji zawodowych nie jest ograniczone tylko do zawodu uzyskanego w szkole zawodowej, ani też do dotychczasowego miejsca wykonywania pracy. Kwalifikacje zawodowe należy rozumieć szerzej, jako wynikające nie tylko z formalnego wykształcenia, lecz również z doświadczenia i praktyki zawodowej, które bez potrzeby przekwalifikowania zawodowego pozwalają podjąć pracę w innych warunkach i na innym stanowisku niż dotychczas - art. 13 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Prawa do renty nie warunkuje niemożność wskazania ubezpieczonemu konkretnego stanowiska lub rodzaju pracy, do której jest zdolny i przy której będzie zatrudniony. Taki warunek nie został określony ani nie wynika z art. 12 i 13 tej ustawy, a tym samym takie zadanie nie spoczywa na organie rentowym i na sądzie ubezpieczeń społecznych (wyrok z 20 grudnia 2011 r., I UK 158/11).

W świetle unormowania art. 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, niezdolność do pracy nie może być utożsamiana z niezdolnością do wykonywania ostatniego z dotychczasowych zatrudnień, jeżeli pracownik może podjąć pracę zgodne z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym. W konsekwencji poziom posiadanych kwalifikacji staje się punktem odniesienia w ocenie predyspozycji zdrowotnych ubezpieczonego do pracy. Poziom kwalifikacji jest podstawą do określenia rodzajów prac, które są w zasięgu możliwości ubezpieczonego, mimo zaistnienia upośledzenia sprawności organizmu, a co za tym idzie - do ustalenia, czy ograniczenie zdolności do pracy można zakwalifikować jako znaczne (wyrok z 10 sierpnia 2016 r., III UK 221/15).

Nie każdy gorszy stan zdrowia jest równoznaczny z niezdolnością do pracy. Częściową niezdolność do pracy uzasadnia dopiero utrata aż w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3

ustawy). Zakres tej kwalifikacji nie jest redukowany tylko do wykształcenia, lecz uwzględnia również rzeczywiste doświadczenie zawodowe i umiejętności. Dlatego o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje tylko niezdolność do pracy na ostatnim stanowisku pracy (postanowienie z 26 czerwca 2019 r., I UK 252/18).

Pojęcie "poziomu posiadanych kwalifikacji" dotyczy nie tyle kwalifikacji formalnych, związanych z poziomem i kierunkiem wykształcenia danej osoby, ile odnosi się przede wszystkim do rzeczywistych możliwości wykonywania określonej pracy (postanowienie z 13 stycznia 2021 r., II USK 19/21).

Powyższa wykładnia i zestawienie orzecznictwa odnoszą się do przesłanki renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i stwierdzenia, że w pierwszej kolejności znaczenie ma wykładnia sądowa a nie doktryna prawa. Ponadto powyższa analiza może wykraczać ponad potrzebę argumentacji, gdyż jak wskazano pierwsza i druga podstawa przedsądu mają charakter uniwersalny, czyli znaczenie miałoby samo prawo i jego rozumienie. Podkreśla się to także i z tej przyczyny, że zgłoszone przesłanki wniosku (pytania) są silnie uwarunkowane sytuacją ubezpieczonego w jego indywidualnej sprawie, co przy zwykłej wykładni prawa wskazuje, że znaczenie ma stosowanie prawa w konkretnej sprawie, a co systemowo potencjalnie należy do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się. Ocena ta odnosi się też do końcowej części uzasadnienia wniosku.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.